

KESKİN NİSANCI

CEM SELCEN

Türk Edebiyatı
Roman

DK

Cem Selcen, İstanbul'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Bursa'da tamamladı. Yıldız Teknik Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. Mühendislik dışında, matbaadan gece kulübü işletmeciliğine kadar türlü işlerde çalışan yazar, uzun yıllar *gaSte* adlı bir sanat ve şehir dergisi çıkardı.

Diğer eserleri: *1578-Bir Korsan Hikâyesi* (İmge Kitabevi Yayınları, 2003), *Saat Kaçtır Acaba* (Everest Yayınları, 2005), *Elmanın Suçu* (Sel Yayınları, 2007), *Öğle Paydosu* (Sel Yayınları, 2009), *Tek Kişilik Din* (Sel Yayınları, 2013)

Keskin Nişancı

KESKİN NİŞANCI

Yazan: Cem Selcen

Editör: Sıla Arlı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Haziran 2021 / ISBN 978-605-09-8356-2

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Keskin Nişancı

Cem Selcen

Bu kitap bittiğinde “giden” Oruç’a...

Birinci Kitap
Keskin Nişancı

13 Mayıs Cuma 16.50

*“Keskin nişancının gözleri, beyni ve tetik parmağının
birinci boğumu arasındaki üçgen, bütün tarafların kaderinin
tayin edildiği alandır.”*

I

Öğlene doğru hafif, tıpır tıpır bir yağmur yağmış, onun serinletici etkisi geçince de aşırı bir sıcak basmıştı.

Ensesinde biriken teri eliyle sildi ve ardındaki demir dış kapı yavaşça kapanırken önünde giderek karararı merdivenlere şöyle bir baktı.

Kapının yankılanarak kapanışıyla birlikte heryer karanlığa bürünmüştü. İçeriye bir an dinledi, sonra da sağdaki çerçevesi kırık, merdiven otomatığını çalıştıran anahtara uzandı.

Tereddütle yanan çıplak lamba, dar ve yapışkan merdivenleri göstermeye yetmişti.

“Çatıyla birlikte tam yedi kat!” diye tatsızlıkla mırıldandı ve her bir basamağı hissederek yavaş yavaş tırmanmaya başladı.

Kimi katlarda, otomatik merdiven ışığı yanmıyor, kalanlar da onun ağır ağır tırmanmasına inat, ikide bir hepten sönyordu.

Karanlık katlardan birinde durdu. Omzuna astığı çanta daha da ağırlaşmış gibiydi.

O durur durmaz merdiven aydınlatması söndü ve binanın ortasından çatıya uzayan o anlamsız boşluk, hemen nem, küf ve yemek kokulu kimsesiz karanlığına dönüverdi.

Etrafı dinledi. Dairelerin kapı altlarından ince hatlar halinde, insanı sakinleştiren, sarı beyaz ışıklı ev sesleri sızıyordu.

“Çok insan yok binada, bu iyi,” dedi, kendi kendine...

Öyle dedi ama kendisi pek iyi değildi bugün. Dün akşamdan beri bir tatsızlık vardı üzerinde. Uyuyamamış, sabah önce güneş, sonra karısı dürtüklese de yataktan kalkmak, hazırlanmak istememişti. Çaydan başkasına elini dokundurmadığı kahvaltıdan sonra kızı, yarı kapalı gözlerle, okula gitmek için yola koyulmuş, karısı da ortalığı sinirle, öylesine bir topladıktan sonra, ona şimdi hatırlamadığı birşeyler diyerek dışarı çıkmıştı.

Herkes biryere gidip ev boşalınca, onun da içinde birşeyler boşalmış, o da eline çayını alıp saatlerce ışıklı camın önünde oturmuştu. Neye baktığını hatırlamıyordu şimdi; ne düşündüğünü de... İşi olmasa, içeri gider, tekrar zıbarır yatar. Ama bugün de iş vardı maalesef. Ve iş işti –herkesin bildiği gibi– erkek kalkar ve işine giderdi. Ve o erkek, işini yapmazsa, hemen başkası çıkar ve o işi, onun isteksiz, gevşek ellerinden çeker alırdı.

En sonunda, bütün malzemelerin olduğu küçük odaya kendini zorlayarak girmiş, profesyonelliğin verdiği alışkanlık ve tanıdık bir dünyada olmanın güveniyle uzun uzun hazırlanmıştı. Artık her biri ayrı anısı olan dostlara dönmüş silahları ve teçhizatı birer birer temizlemiş; tek tek elden geçirdiği, kimisi kırmızı tepeli kurşunlara, yorgun ama hâlâ titiz bir kuyumcu gibi bakmış, sonra da toparlanıp bir ruh gibi yola koyulmuştu – işte bu ağır çantayla.

Yo, hasta değildi. Halini fark eden karısına dediği gibi, domuz gibiydi. Ama tatsızdı işte! Bu tatsız haline bir de şu manasız sıcak eklenince iyice yorgun hissetmeye başlamıştı kendini. Bu yapış yapış, arşa uzayan karanlık merdivenler de cila...

Terasa açılan demir kapının önüne gelince soluklandı. Sır-

tına astığı çantayı dikkatle basamağa bıraktı. Hafifçe yayıldı ağır çanta. Sonra kafasındaki uzun siperlikli beybol şapkasını çıkardı ve saçlarını karıştırdı. Saç diplerindeki terden nemlenen parmaklarını üstüne sildi ve şapkayı kıvrıp montun cebine sokuşturdu; elini sürgüye uzattı.

Çıkarken eve para bırakmamıştı. Gaz mı okul mu bir şey ödenecekti. Karısını düşünerek, “İnşallah, yine bir kenara koyduğu üç beş vardır da, ekler, işi bitirir,” diye düşündü. Bu, sonradan inşa edilen ikinci bölgede yaşamak epey pahalıya patlıyordu. Kazandığı para temel harcamalara ancak yetiyordu. Kira, sigorta, okul... Parayı karısına veriyor, gerisine karışmıyordu. O hallediyordu. Nasıl? Bilmiyordu. Karısını pek anlamıyordu zaten. Karşılıklı anlaşamamak filan değildi bu – başka bir durumdu. Arkadaşlarının çoğu, karılarıyla anlaşamaz, habire kavga ederlerdi. Bunu biliyordu.

“Onun matematiğini hiç çözemedim,” demişti geçenlerde, yine cam önünde çay bardağına sarılmış otururken, kendi kendine... Neyi, ne zaman, nasıl yapar? Tam olarak ne düşünür? Ona öyle dümdüz bakınca aslında ne demek ister? Bilemiyordu... Öyle açık açık kavga da edilemezdi onunla. Kötü biri olduğundan değildi bu ama hani arada biraz bağırıp çağırırsalar belki iyi olur, birbirlerini anarlardı biraz. Yok! Onunla atışılmaz, ona bağırılmazdı. Ters ve son bir laf söyleyerek ya da sinirle çekip giderek atışmayı kestüğinden değildi bu; o gergin anda öyle davranmaya başladılar ki, senin yapacağın bütün hareketler, çıkaracağın her türden ses, o davranışın yarattığı garip, sessiz karadeliğe düşer, yok olurdu. O an sokakta tanımadığı biri birşey diyormuş gibi, hiç alırmaz, ona dönüp tek kelime etmez, hatta hiçbir kırgınlık belirtisi göstermez, ters ters bile bakmaz, onun sesinin yüksekliğinin tam tersi kadar yavaşlar ve etrafta gezinen, bilinmedik, sırla dolu ama sözlerin etkilemediği bir bedene dönüşürdü.

İnsan, yani o, birşey dese de demese de, sözlerin ve her türden mimiğin hiç etkileyemeden geçip gittiği bu şeffaf ama ağır beden karşısında kaybeder, bütün enerjisi bir boşluğa çekilir, en sonunda da kızgınlığını koltuğunun altına alıp kendini dışarı zor atardı. Yok, anlayamamak değildi bu. Birlikte bir evde olmak ama teğet geçmekti birbirine...

Tekrar para geldi aklına, “Neyse, olmazsa bakarız çaresine, aman ya!” dedi, sürgüyü itelerken.

Sürgü sıkışmış, oynamıyordu. Zamanla yamulmuş ya da paslanmış olmalıydı. Kapının eskiliğinden de olabilirdi.

Montun öteki cebinden soluk sarı, bir çift deri eldiven çıkardı ve özenle giydi. Üst tarafında kocaman eliptik delikler olan eldivenler ikinci bir deri gibi sarmıştı parmaklarını.

O sırada merdiven otomatığı yandı birden. Kımıldamadan durdu ve merdiven boşluğundan aşağı baktı.

Apartmana birileri girmiş, konuşarak yukarı çıkmaya başlamışlardı. Yankılanan mırıltılı seslere karışan plastik torba hışırtılarını ayırt etti ve “Market hayatı! Kadın adamı markete sokmuştur,” diye düşünüp gülümsedi.

Onun olduğu yere kadar çıkmazlardı muhtemelen ama yine de eli beline gitti ve silahı yokladı.

Çift ikinci katta durmuştu. Bir kapı açıldı, kapandı ve lanet merdiven otomatığı yine söndü.

Kapıya döndü, sızan ışık yeterdi ona. Sağlam bir küfrederrek, eldivenin de katkısıyla, sürgünün koluna sıkı bir vurdu ve ileri geri zorladı. Sonunda sürgü oynadı ve ayrıca bir kildi olmayan ağır kapı gıcırdayarak dışarı doğru aralandı. Parlak ışık, o malum tozlu kılıcıyla merdivenleri böldü ve boşluğu doldurdu.

Hazırdı. Çantasını aldı, kapıyı açtı. O anda parlak güneş ışığı gözünü aldı ve üzerine birşey geliyormuş da görememiş gibi kafasını eğdi içgüdüyle. Gözlerini kıstı, elini siper edip etrafa baktı ve cebine sokuşturduğu şapkasına uzandı.

II

Darmadağınık bir teras daha...

Sağdaki duvara bir zamanlar yeşil olan yüzeyi parça parça paslanmış, katlanır bir demir-sac masa ile iki ahşap sandalye yaslanmıştı. Onların yanında da hurda küçük şeyler vardı. İçi yarıya kadar su dolu iki konserve kutusu ile birkaç demir parçası filan.

Zamanında burada takıldıklarımı ama çoktandır da kimse- nin gelmediğini düşündü.

Montun iç cebinden, siyah, bezimsi bir şey çıkardı. Yüzünü, sadece gözleri dışarıda kalacak gibi kapatan, daha çok motorcuların kullandığı bir maskeydi bu. Ağız yerinde üç sıra, küçük küçük delikler açılmıştı nefes almak için. Arkadan çıtçıtlı bu maskeyle yüzünü kapattı. Artık nefesini duyuyordu.

Teras küçücük bir yerdi. Sağdaki apartman, bir kat daha yüksek olduğu için yaklaşık 3 metrelik duvar, kenarda ince uzun bir gölge üçgeni çizmişti. Sol tarafta ise yandaki binanın terasıyla arayı ayırsın diye daha alçak bir duvar vardı. Daha ileride de binalarca süren, kiremitli ya da plastik bir şeyler kaplamalı çatılar; sıvaları parçalı haritalar gibi dökülmüş, dipleri tenekeli bacalar; birbiri üzerine yükselen çanak antenler ve klima cihazları deryası...

Oralara gelişigüzel bir göz gezdirdi. Çok gözükmemeye çalışarak sağa sola yürüdü, aşağıyı, etrafı kolaçan etti. Gerektiğinde kullanılabilecek çıkış noktalarını, -yan terastaki plas-

tik kapı ve öteki çatıdaki teneke kapak gibi– belirledi. Ters bir durumda çatılardan kaçmak kolay olabilirdi. Bacalar ve çanak antenler yeterince saklardı onu.

Tabii gerekirse... Bu boktan işe başlayalı beri hiç gerekmemişti ve gerekeceği de yoktu. Yine de aldığı askeri terbiye gereği bunu hep yapar, yapmazsa asla rahat edemeyeceğini bilirdi.

“Bir yere girince, önce nereden çıkacağını bil! Görev, emrin alındığı andan ölene kadar sürer, eylem anı için onda biri bile değildir.”

Ön taraftaki alçak duvarda, iki tuğlanın eksik olduğu yere bakıp hiç öyle hissetmese de “Güzel!” dedi. Kolay olacaktı, güneş sağ arkada kalacaktı zaten.

Kafasını hafifçe uzatıp aşağı yola baktı.

Sağdan kıvrılarak gelen yol, tam binanın önünden ileri doğru yaklaşık 300-320 metre kadar düz gidip sonra yılan dili gibi ikiye ayrılıyordu.

Yol ayrımının ortasında, karanlık camları güneşle dalgalanan, iki katlı, büyükçe bir market vardı. Marketin cam kapısının yanından başlayan sütre duvar, hem market arabalarını bırakmak hem de marketi korumak için yapılmış olmalıydı.

Binanın sağındaki küçük alanda bir otopark vardı. Bu noktadan çok açık bir görüş vermiyor, ancak iyice dar bir açıdan, sondaki birkaç arabanın tepesi görülebiliyordu. Oraları hedef dışı bıraktı. Bu işte zora gerek yoktu. Temiz ve net çalışma kararını çoktan vermiş, zaten onlardan da özellikle öyle istenmişti.

Herşeyi kafasında tümüyle oturtmaya, detayları çizmeye devam ediyordu. Markete varmadan 220 metre civarı, sağa, dar bir yol – görüş vermiyor. Solda küçük bir ağaç, bir elektirik panosu ve onun yanında da dikine dijital bir reklam panosu...

“Yok!” demişti gece, uyku tulumunda kıvıldanırken, o kadar yakınında olmak istemezdi ölümün. Onun uzaktan ve biraz da şeklen olmasını yeğlerdi. Kesinlikle istemiyordu bunu. Korkuyor muydu? Belki... Ama o asıl biraz öncesini, avın az sonra ne yapacağını bildiği, nefeslerinin aynılaştığı, birbirlerine teslim oldukları anı seviyordu.

Kimin, ne zaman ve hangi sokakta vurularak öleceğinin bilinmediği yeni bir dünyada, hayat olağan akışında sürüp gitmektedir. Keskin nişancı, verilen görevi yerine getirmek üzere bir binanın çatısına yerleşir ve süre işlemeye başlar. Bu sefer kaç kişiyi öldürecektir?

Cem Selcen’in yeni romanı, bireyin her an yok olabileceği muhtemel bir gelecekte, Türkçe edebiyatta örneğine az rastlanan türde distopik bir evrende geçiyor. Dakika dakika akan incelikli kurgusuyla *Keskin Nişancı* aynı zamanda umutsuzluğa karşı bir direniş anlatısı.

tanıyıcı edilen
KDV’siz
satış fiyatı

₺ 44

ISBN 978-605-09-8356-2

ISBN 978-605-09-8356-2

9 786050 983562

Doğan
Kitap